

1

Negen uur. Lina beweegt één arm onder de donsdeken vandaan en slaat op de top van haar wekker. Dit heeft ze om de negen minuten gedaan het voorbij uur, maar nu is het tijd om de realiteit onder ogen te zien. De realiteit van haar warme bed te moeten verlaten op deze donkere ochtend in januari, wanneer de vrolijkheid van de kerstdagen allang voorbij is, maar het plezier van de lente nog nergens in zicht. En vrijdagochtenden zijn het ergst. Een vrijdagochtend in januari in België, wie zou er daarvoor in godsnaam uit zijn bed willen komen?

Lina is tenminste een van de gelukkigen die pas om tien uur op het werk moet verschijnen. En zelfs dat beginuur is flexibel bij *De Morgen*. Vorig jaar scoorde ze een enorm succes met een artikelenreeks rond seksueel misbruik op katholieke scholen. Het was een van de meestgelezen reeksen ooit en leidde zelfs tot een parlementaire onderzoekscommissie. Sindsdien schenkt niemand veel aandacht aan het tijdstip waarop Lina op de redactie opduikt, zolang ze op tijd is voor de redactievergadering om elf uur. Lina houdt er dan ook van om 's ochtends te dralen, om in haar bed koffie te drinken en de kranten te lezen of door Twitter te scrollen.

Maar vanochtend heeft ze geen tijd om te treuzelen in haar warme cocon. Gisteravond is ze te lang blijven plakken in den Daringman, heeft ze de laatste metro naar huis gemist en is dan nog wat langer blijven plakken. Het was drie uur eer ze thuis was en nu, amper zes uur en een deftige kater later, zal ze zich moeten haasten om op tijd op de redactie te geraken om zich nog te kunnen inlezen voor de redactievergadering. Ze gaat

naar de keuken, lost een Dafalganbruistablet op in een groot glas water en drinkt het in één teug op. Dan zet ze koffie en terwijl die doorloopt en de pijnstillers hun werk doet, neemt ze snel een douche. Ze sipt van haar koffie terwijl ze zich aankleedt en giet de rest in een reismok. Die zal ze wel opdrinken terwijl ze zich naar het metrostation haast.

Een halfuur later stapt ze uit aan Sint-Katelijne. Terwijl ze zich naar de redactie aan de Arduinkaai haast, hapt ze in de croissant die ze onderweg heeft gekocht en drinkt ze van haar koffie. Ooit zal er een dag komen dat ze rustig kan neerzitten voor haar ontbijt, maar vandaag is niet die dag. Op de redactie aangekomen, gaat ze recht naar de open keuken om haar koffiemok aan te vullen.

‘Goeiemorgen, schoonheid.’ Lina’s collega Toon begroet haar met een brede grijns op zijn gezicht. Lina heeft amper de tijd gehad om te douchen, laat staan om haar haar te föhnen of haar lippen te stiften, dus ontgaat de ironie van Toons verwelkoming haar niet. Maar ook hij was gisterenavond tot de vroege uurtjes nog in den Daringman, dus zelf ziet hij er ook niet al te fris uit.

‘Goeiemorgen, knapperd,’ antwoordt ze, terwijl ze met een volle koffiemok naar haar bureau loopt.

Toon volgt haar. ‘Al een idee voor de vergadering?’ vraagt hij.

‘Niet echt, ik moet m’n huiswerk nog doen,’ zegt Lina, terwijl ze haar computer aanzet. ‘Jij?’

Toon leunt met zijn heup tegen haar bureau. ‘Ik denk aan Tamara Leducque, de minister van Wetenschapsbeleid. Het gerechtelijk onderzoek naar haar misbruik van overheids geld start deze week. Misschien geen slecht moment om het publiek aan de zaak te herinneren.’

‘Goed idee,’ antwoordt Lina. ‘Ik zal ook met iets goeds voor de dag moeten komen.’

Ze kijkt op haar horloge en draait zich naar haar computerscherm, weg van Toon. Die verstaat de hint en stapt naar zijn eigen bureau. Lina slaakt een diepe zucht. Amper tien minuten

op kantoor en de druk is al hoog. Toon is de sympathiekste van de jonge wolven bij *De Morgen*. Een groepje pas afgestudeerde, hoofdzakelijk mannelijke collega's die bol staan van talent, ambitie en energie. En van competitiedrang, zeker tegenover succesvolle oudere journalisten zoals Lina. Lina voelt hun hete adem in haar nek. Haar succesreeks heeft haar een grote voorsprong gegeven, maar die reeks verscheen ondertussen al een jaar geleden en je kan als journalist maar zo lang teren op je succes. Het wordt hoog tijd voor Lina om opnieuw te scoren als ze haar voorsprong en haar status wil behouden, zelfs al heeft ze minstens tien jaar meer ervaring dan de anderen. Maar die ervaring komt ook met het nodige cynisme. Na al die 65-urenweken voor een laag loon, na al die zondagshiften, na al die onverwachte lastminuteopdrachten en deadlines is Lina klaar om ook een leven buiten haar job te hebben. Misschien zelfs een gezin, maar dat is een wens die ze niet luidop durft uitspreken. Amper tegen haar vriendinnen, zeker niet tegen haar ouders, die haar al genoeg onder druk zetten op dat vlak, en al helemaal niet in dit mannenbastion.

Maar nu, een kwartier voor de ochtendvergadering, is niet het moment om afgeleid te worden door zulke gedachten. Ze moet zich concentreren op het vinden van een gepast onderwerp om naar de vergadering te brengen. En dat is niet evident met een tekort aan slaap en een houten kop.

‘Goeimorgen, iedereen. We hebben een volle agenda vandaag,’ zegt Raven, de chef nieuws, nadat de journalisten zijn aangeschoven aan de grote tafel in de vergaderzaal. ‘Laat ons beginnen met terrorisme. Tim en Laura, zijn jullie nog steeds bezig met *Die Bremer Zeitung*?’

Op de tweede dag van het nieuwe jaar was in Noord-Duitsland een terroristische aanval gepleegd op de redactie van een lokale krant, *Die Bremer Zeitung*. Daarbij waren zes journalisten om het leven gekomen en dat heeft de hele redactie van *De Morgen* zwaar geraakt. Iedereen is zich ervan bewust dat dit ook op hun

redactie, in hartje Brussel, had kunnen gebeuren. De aanval in Bremen en de jacht op de terroristen domineert al meer dan twee weken het nieuws en het is nog steeds een dagelijks onderwerp in de redactievergaderingen.

‘Absoluut,’ antwoordt Tim, een van de jonge wolven, ‘ik was gisteren in Bremen. Ik heb een aantal bewoners geïnterviewd van de buurt waar de terroristen vermoedelijk zijn opgegroeid. Ik schrijf er vandaag over.’

‘En ik ben in ons eigen veiligheidssysteem gedoken, hier op de redactie,’ voegt Laura toe. ‘Vandaag heb ik een afspraak met een paar beveiligingsagenten van Securitas. Ik wil een idee krijgen van de beveiligingsprotocollen die wij hebben. Misschien een scenario schetsen van hoe het zou verlopen als ze hier...’ Ze maakt haar zin niet af, maar slikt luid.

Het wordt muisstil rond de vergadertafel. Een *what if*-scenario is journalistiek gezien een goed idee; het toont een emotionele kant van de zaak. Zo’n verhaal kan bijna een sterkere boodschap brengen dan de volledig zwarte pagina die *De Morgen* drukte na de aanslag. Maar zo’n stuk is emotioneel ontzettend belastend om over na te denken, laat staan om het te schrijven. Lina is blij dat Laura voorstelt de job op zich te nemen.

Raven doorbreekt de stilte. ‘Als jij er klaar voor bent, Laura, dan zou dat een heel overtuigende kijk op het *Bremer Zeitung*-verhaal kunnen leveren. Ik stel voor dat jij en ik het na de vergadering bepraten in mijn kantoor. Ik wil zeker zijn dat we het sreen brengen, maar ook dat we geen veiligheidsprotocollen weggeven of iemand op ideeën brengen. Goed, volgende onderwerp.’ De zucht van opluchting is bijna hoorbaar in de vergaderzaal. ‘Tamura Leducque. Het gerechtelijk onderzoek tegen haar gaat deze week van start. We hebben iemand nodig in het gerechtsgebouw om met de hoofdrolspelers te praten.’

‘*On it.*’ Nog voor iemand kan antwoorden, heeft Toon al toegezegd. ‘Ik denk dat ik wel een interview met de aanklager kan vastkrijgen.’

‘Perfect,’ antwoordt Raven, ‘dat zou een goede start zijn. Ga er maar voor.’

Toon knikt vergenoegd.

‘Dan, Patrick McKeen. De secretaris-generaal van de NAVO is in Brussel vandaag. Wie gaat daarheen?’ Nu de terroristische aanval en Leducque toegewezen zijn, gaat Raven verder met de overige onderwerpen. De toewijzing gaat vlot. Ook de meeste onderwerpen die de journalisten zelf aanbrengen, worden door Raven vlot aanvaard. Het lijkt een uitzonderlijk naadloze redactievergadering te worden en dat maakt Lina nerveus. Ondanks haar verwoede pogingen is ze er niet in geslaagd om een catchy onderwerp te vinden en geen enkel van de onderwerpen die Raven heeft voorgesteld, grijpen haar aan. Als het zo doorgaat, zal ze vandaag voor de showbizz- of sportsectie moeten schrijven, waar ze altijd wel op zoek zijn naar extra schrijfkrachten. Hoewel Lina het op zich best fijn vindt om te schrijven over Kate Middletons nieuwe zwangerschap – nog een *royal baby!* – of over wie nog in de running is voor De Slimste Mens Ter Wereld, kan ze zich niet veroorloven om te dikwijls over te gemakkelijke en lichte onderwerpen te schrijven. Haar sterstatus zou snel kunnen uitdoven.

Dus wanneer Raven het volgende onderwerp aanbrengt – ‘Victor Vereecken’ – steekt ze onmiddellijk haar hand op, zelfs al komt de naam haar slechts vaag bekend voor.

Raven kijkt haar ietwat verbaasd aan.

‘Prima, Lina, dat onderwerp is dan voor jou. Vereecken wordt volgende week voorgedragen als procureur-generaal van Brussel door de Hoge Raad van Justitie. Hij is negenendertig, de jongste procureur-generaal ooit. Dat is wel een profiel waard. Of misschien een interview?’

‘Ja, dat doe ik,’ antwoordt Lina en vermijdt zo, alvast voor vandaag, om naar de showbizzpagina’s verwezen te worden.

Terug aan haar bureau googelt Lina eerst ‘procureur-generaal van Brussel’. Over justitie weet ze weinig, een beetje beschamend

eigenlijk voor een volwassen vrouw en journaliste bovendien. Blijkbaar zijn er zes procureurs-generaal in België. Vijf ervan leiden de hoven van beroep van de vijf gerechtelijke gebieden en de zesde leidt het Hof van Cassatie. Op de website van het Openbaar Ministerie vindt Lina een foto waarop een groep van zes mannen van middelbare leeftijd, allemaal in pak en met stropdas, haar breed glimlachend aankijken. In de tekst onder de foto leest ze dat de man in het midden, die bij nadere inspectie er inderdaad van een bezadigde leeftijd uitziet, de huidige procureur-generaal van Brussel is. Dat is dus de man wiens plaats Victor Vereecken zal innemen.

Lina zucht. Nog een mannenbastion. Er lijkt in België geen machtsorgaan te vinden dat niet gedomineerd wordt door mannen. De rechterlijke macht, de politiek en natuurlijk de mediawereld waarin Lina werkt. Dat wil ze liever aankaarten dan een profiel te schrijven, maar met een kater en zonder verdere inspiratie is dit niet het geschikte moment daarvoor.

Al snel vindt Lina Vereeckens cv op het net. De man heeft zo-
waar een Wikipediapagina. Geboren in 1976, de oudste van drie broers. Vader Guido Vereecken is een beroemd strafpleiter. Nu weet Lina waarom de naam haar bekend in de oren klonk toen Raven hem vermeldde. Guido Vereecken is een monument in België, hij was onder andere betrokken bij de veroordeling van de daders van de ontvoering van Anthony De Clerck en van Dutroux in de jaren negentig. Guido Vereecken is een belangrijk man en Victor waarschijnlijk een fils à papa.

Lina leest verder. Victor liep school in het Sint-Jan Berchmanscollege in Brussel en is dan rechten gaan studeren aan de VUB. Hij studeerde vijf jaar later, in 1996, netjes af, liep drie jaar stage in het prestigieuze Brusselse advocatenkantoor Mutsaerts, en werd in 1999 officieel advocaat aan de balie van Brussel. Hij bleef nog een vijftal jaar bij Mutsaerts en begon dan, in 2005, als advocaat bij het Openbaar Ministerie en maakte daar pijlsnel carrière. Zo snel dat hij na amper tien jaar nu voorgedragen wordt als pro-

cureur-generaal, zowat de machtigste positie aan het Openbaar Ministerie van Brussel. Hoewel Victor duidelijk zijn best doet om een professionele weg te banen die ver verwijderd is van zijn vader en diens invloed, vraagt Lina zich toch af hoeveel Victors naam heeft geholpen bij de snelheid waarmee hij naar de top is geklommen. Is dat misschien een mogelijke invalshoek? Nepotisme bij de balie? Dat zal moeilijk zijn om hard te maken – Lina is zeker dat alle potentiële aanwijzingen hiervoor goed verstopt en ingedekt zijn, de Vereeckens zijn advocaten tenslotte – maar misschien toch de moeite waard? Lina maakt een aantekening in haar notitieboekje en gaat verder met Victors privéleven.

Victor is getrouwd en heeft twee dochters van schoolgaande leeftijd. Hij heeft zijn vrouw Véronique leren kennen toen ze beiden bij Mutsaerts werkten, hij als advocaat, zij als stagiaire. Lina googelt ook Véroniques naam, zowel Véronique Vereecken als haar meisjesnaam Lalumière, maar zonder veel succes. Lina vindt wel een paar foto's van het koppel, onder andere in galakledij op Vincent Kompany's benefietgala. Victor is een lange, ietwat tengere man. Hij draagt een modieuze bril met een zwaar montuur en zijn donkere haar is strak achterovergekamd, een stijl die Lina al bij meerdere advocaten heeft gezien. Hij zit strak in het pak en heeft wel iets weg van Clark Kent. Een ietwat fijner gebouwde versie, met een opvallend grote neus. Lina gniffelt een beetje terwijl ze 'Victor ~ Clark Kent' aan haar notities toevoegt.

Op de galafoto heeft hij zijn arm geslagen over de schouder van zijn vrouw, die amper tot Victors schouders reikt. Véronique draagt voor de gelegenheid een lange, nauwsluitende, blauwe jurk met een hoge split. Ze heeft haar blonde haar opgestoken en haar juwelen – een paar gouden oorkingen en een parelsnoer – zijn bescheiden. De jurk accentueert haar perfecte figuur en toch ziet Véronique er stijlvol uit, niet sletterig. Je zou bijna denken aan een *trophy wife*, ware het niet voor Véroniques intelligente blik – ze kijkt recht en onverschrokken in de camera – en de oprechte lach op haar gezicht. Ferme madam, denkt Lina intuïtief.

Even recapituleren, mompelt ze dan tot zichzelf. Fils à papa studeert rechten, trouwt na afstuderen met intelligente, stijlvolle vrouw, sticht gezin met twee kinderen in Ukkel en maakt bliksemsnel carrière. Lina begint zich te beklagen dat ze zo ijverig haar hand heeft opgestoken om dit profiel te schrijven. Het zal saai worden, het zoveelste voorspelbare succesverhaal van een bevoorrechte hogere-middenklasser. Ze vraagt zich af of het de moeite is om Victor te interviewen. Ze zal een goede invalshoek moeten vinden. Een schilfer in de laklaag waaraan ze kan krabben om een diepere laag te ontdekken.

Lina vult in de keuken haar koffiemok voor de derde keer bij en besluit dan zichzelf nog tien minuten te geven om dieper te graven. In de nationale media wordt Victors naam bijna uitsluitend vermeld in de context van Raymond Claessens, een Gentse drugsbaron die dankzij Vereecken veroordeeld is geraakt. Naast interviews voor de zaak-Claessens vindt Lina enkel interviews in een aantal juridische vakbladen. Lina leest het handvol artikels en krijgt daardoor weliswaar een meer gedetailleerd beeld van de rechtszaken die Victor gepleit heeft en van zijn carrière, maar alsnog springt er niets bijzonders uit.

Tot Lina in een interview in *De Moeial*, de studentenkrant van de VUB, één woord leest dat haar meteen rechttop doet zitten. Eén woord dat een diepgewortelde reactie aan haar ontlokt. Cuberdon. Lina leest dat Victor in zijn studententijd de bijnaam Cuberdon kreeg. Waarom zijn medestudenten hem naar de Gentse rode kegelvormige snoepjes met de stroperige inhoud hebben genoemd, wordt niet vermeld. Maar om het woord zo te lezen in een studentenblad, herinnert haar meteen aan die namiddag, twintig jaar geleden, met Charlotte in het appartement in Elsene en de videobeelden die ze daar zagen. De filmers vermeden om gezichten te tonen, maar het continue scanderen van één woord is Lina altijd bijgebleven. Een koor van jongemannenstemmen dat aan één stuk door 'Cuberdon!' roept tijdens de gruwelijke scène waar de vijftienjarige Lina en Charlotte per toeval op stootten

en die voor altijd in Lina's geheugen gegrift staat.

Betekent dit dat Victor Vereecken bij die video betrokken was? Meer nog, dat hij de Cuberdon in de video is? Wow. Hier wil en kan ze iets mee doen, zelfs als het betekent dat die video na twintig jaar naar boven moet komen.

Eerst moet ze zeker zijn dat het om dezelfde persoon, dezelfde Cuberdon gaat. Lina staat op van haar bureau en stapt resoluut naar Ravens kantoor. Ze klopt op zijn open deur en gaat binnen wanneer hij opkijkt van zijn computerscherm.

'Ik ga Vereecken interviewen,' zegt ze. 'Ik moet eerst nog een paar dingen regelen en dan hopen dat ik hem te pakken krijg, maar ik denk dat er genoeg interessants over hem te vertellen valt voor een interview.'

'Da's goed,' antwoordt Raven. 'Probeer hem zo snel mogelijk te spreken, zodat we het stuk dinsdag kunnen brengen, wanneer hij officieel aangesteld wordt. Ik houd een plaatsje voor je in de krant die dag.'

Het is makkelijk om een interview met Victor Vereecken vast te krijgen, de man is waarschijnlijk blij dat er nationale media-aandacht is voor zijn benoeming tot procureur-generaal. Lina belt zijn kantoor en eerder dan zelf een geschikt moment in zijn agenda te vinden, verbindt zijn secretaresse, tot Lina's verbazing, haar door met Victor zelf. Victor reageert enthousiast op haar uitnodiging en stelt voor om aan het Vossenplein af te spreken op maandagochtend voor een vroege koffie. Lina vindt dat prima, dan kan ze na het interview langs de rommelmarkt wandelen alvorens aan haar werkdag te beginnen.

Het verbaast Lina telkens weer hoe gretig mensen zijn om te praten met journalisten. Hoe graag ze in de krant willen staan en bereid zijn daarvoor meer te vertellen, meer bloot te geven dan ze zich misschien op voorhand hebben voorgenomen. Voor journalisten is dat een zegen en in haar tien jaar bij *De Morgen* is Lina beginnen rekenen op deze drang van haar geïnterviewden om

zich bloot te geven. Het is een subtiel spel, waarin de interviewer in korte tijd het vertrouwen van de gasten probeert te winnen, hun het gevoel te geven dat ze gewoon vrienden in gesprek zijn, terwijl ze subtiel het gesprek in de meest persoonlijke richting leidt. Het is een spel waar Lina goed in is. Het gesprek op maandag vergt een andere aanpak. Lina heeft een heel duidelijk idee waar ze met dat gesprek naartoe wil, wat ze Victor Vereecken voor de voeten wil werpen. Victor Vereecken zal zeker niet het idee krijgen dat ze vrienden zijn.

De volgende persoon die ze contacteert is Charlotte. De gedeelde ervaring van het vinden, bekijken en geheimhouden van de videofilm heeft Charlotte en Lina dichter bij elkaar gebracht op de middelbare school. Hoewel de zoetwatermosselopdracht uitgelopen is op een sisser – het oorspronkelijke plan om er iets uitdagends van te maken leek futiel na die video – raakten Charlotte en Lina nauw bevriend. Charlotte bracht Lina de kunst van het spijbelen bij en Lina denkt met weemoed terug aan de middaguren die ze samen doorbrachten, rondhangend in de buurt van het RITCS, in de hoop de aandacht te trekken van wat coole filmstudenten. Ook na de middelbare school bleven Lina en Charlotte bevriend, al kozen ze verschillende studierichtingen.

Maar in de loop van de tijd is hun vriendschap langzaamaan verwaterd. Lina weet dat Charlotte een tijd in het buitenland heeft gewoond voor het werk van haar man en dat ze ondertussen twee kinderen heeft. Dat is de laatste keer dat Lina Charlotte zag, bij de geboorte van haar eerste zoon, toen ze net terug naar België waren verhuisd. Die moet ondertussen al acht zijn. Kan dat? vraagt Lina zich af, dat ik Charlotte al acht jaar niet meer gezien heb? Ze scrolt door haar WhatsAppcontacten en ziet dat Charlotte er niet tussen staat. Zo lang geleden is het dus al dat ze elkaar voor het laatst spraken, van voor het WhatsApptijdperk. Ze stuurt Charlotte een contactverzoek en voegt er een bericht aan toe. 'Hé Charlotte, veel te lang geleden! Ik ben nu journaliste bij *De Morgen* en wil je graag spreken voor een stuk. Ben

je morgen of overmorgen beschikbaar? Ik hoop van wel en kijk ernaar uit je nog eens te zien.’

Dan klapt ze haar laptop toe en trekt haar jas aan. Haar focus op de Vereeckenopdracht heeft de voorbije uren haar kater op de achtergrond gedrongen, maar nu is hij weer helemaal terug van weggeweest. Lina kijkt op haar horloge. Halfzes. Dat is een schappelijk uur om op een vrijdag de redactie te verlaten om thuis een diepvrieslasagne in de oven te gaan steken en onder een dekentje *Midsomer Murders* te kijken.